

בש"פ 2182/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2182/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 12.3.2014 בעמ"ת 16602-03-14 שניתנה על ידי כבוד השופט צ' קאפח

בשם המבקש: עו"ד מיטל רון

החלטה

זוהי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט צ' קאפח) מיום 12.3.2014, בה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופטת מ' בן ארי) בדבר מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

1. על פי כתב האישום שהוגש נגד המבקש ביום 13.12.2013, נהג המבקש באלימות כלפי בת זוגו בהזדמנויות שונות ובכלל זה, הצמיד סכין לצווארה ואיים לרצוח אותה, הכה בראשה באגרופיו, כרך צעיף סביב צווארה, שרט את רגלה במברג, בעט בכל גופה וכיבה סיגריה על כף ידה. עוד מתואר בכתב האישום כי המבקש הכה את ילדיו, ביניהם בתו הקטינה, לה גרם חבלות של ממש, וכן כי תקף את בנה של בת זוגו בחזהו ובגבו באמצעות חפץ חד. באחד מן האירועים המתוארים לעיל, הוזעקו כוחות משטרה לדירת בני הזוג ואז, על פי הנטען, השליך המבקש לעבר השוטרים בקבוק מזכוכית ותקף שוטרים נוספים שהוזעקו למקום בכך שבעט ברגליהם. בגין מעשים אלו הואשם המבקש, בין

היתר, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג; תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן משפחה; תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש על ידי אחראי; ניסיון תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו; תקיפת שוטר והדחה בחקירה ואיומים. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים. המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועניינו הופנה לשירות המבחן על מנת שתתקבל תמונה מלאה באשר לרמת מסוכנותו והאפשרות להורות על שחרורו לחלופת מעצר בפיקוח של ערבים או תוך הפניה לאפיק טיפולי.

בעניינו של המבקש הוגשו ארבעה תסקירים על ידי שירות המבחן, מן הטעם ששני התסקירים הראשונים נעדרו התייחסות לחלופות שהוצעו על ידי המבקש ואילו בתסקיר השלישי, ביקש שירות המבחן דחיית דיון לצורך השלמת האבחון. לאחר קבלת ארבעת התסקירים, בהם נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר נוכח רמת מסוכנותו הגבוהה, הורה בית משפט השלום (כבוד השופטת מ' בן ארי) ביום 3.3.2014 על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בית המשפט קבע כי למרות מצבו הבריאות של המבקש ואף שעברו הפלילי ישן, הסיכון הנשקף ממנו הוא ברמה גבוהה, כעולה מתסקירי שירות המבחן, וחלופות המעצר אינן מתאימות בעת הזו. לעניין ההפניה לאפיק הטיפולי בשלב המצער ציין בית המשפט כי המבקש אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בפסיקה (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה (21.3.2011)) (להלן: הלכת סויסה) וכי ככל שניתן יהיה לשקול אפיק כזה, יש לעשות כן בהליך העיקרי. על החלטת בית משפט השלום, הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי שנדחה, כאמור. בהחלטתו מיום 12.3.2014 ציין בית המשפט המחוזי כי אין מחלוקת לעניין קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, וכי מסוכנותו הגבוהה של המבקש אינה מאפשרת את שחרורו למסגרת טיפולית, שנעדרת חומות וסורגים. בית המשפט המחוזי הוסיף כי המסגרת הטיפולית שהוצעה על ידי המבקש - מרכז צעדים בבית החולים קריית שלמה - אינה מהווה חלופת מעצר מבחינה משפטית משאין לבית החולים כל אחריות על התנהלותם של השוהים בו.

2. בבקשת רשות הערר שבפניי טוען המבקש כי נסיבותיו האישיות, הרפואיות והנפשיות יוצאות הדופן, מעוררות "סוגיה אנושית מצפונית", וכי יש ליתן לו רשות לערור ולקבל את הערר. בעניין זה, מדגיש המבקש כי עברו הפלילי ישן (למעלה מ-10 שנים) וכי הוא בתחום עבירות הרכוש. כמו כן מתאר המבקש את הדיכאון הקשה ממנו החל לסבול, טרם התרחשות האירועים המיוחסים לו, לאחר שהפך נכה בדרגה של 100% ולאחר שבית מגוריו נשרף ועסקו קרס. דיכאון זה, לטענת המבקש, אף הוביל אותו לבצע ניסיון אובדני. עוד ציין המבקש כי הוא טופל בכדורים פסיכיאטריים טרם התרחשות האירועים המתוארים בכתבי האישום, וכי הוא "מכור נקי" לסמים המטופל בשנים האחרונות במסגרת היחידה לנפגעי סמים ביפו. לצד אלו, מתאר המבקש כי עבר שמונה ניתוחי צנתור, חלקם במסגרת מעצרו הנוכחי והוא מדגיש את משמעותה של ההחלטה בדבר אי שחרורו למסגרת טיפולית ואת החשש מהידרדרותו בהעדר מסגרת כזו, כטעם ליתן לו רשות לערור. עוד טוען המבקש כי שגה לטענתו בית משפט השלום שגיאה משפטית מהותית עת קבע כי הוא אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכת סויסה האמורה, לצורך הפניה לאפיק טיפולי, וכמו כן שגה בית משפט המחוזי עת אישר מסקנה זו. המבקש אף טוען כי קיימים פערים משמעותיים ומהותיים העולים מתסקירי שירות המבחן מהם התעלם בית המשפט קמא. לבסוף, טוען המבקש כי מסקנת בית המשפט המחוזי, לפיה בית החולים קריית שלמה אינו מהווה חלופת מעצר מבחינה משפטית, היא מוטעית שכן בית החולים משמש כהילה טיפולית תחת צו בית משפט מזה שנים רבות וכמו כן, קיימת פרקטיקה של שירות המבחן ושירותים חברתיים שונים להמליץ לערכאות שיפוטיות על שילוב אוכלוסיות מתאימות בבית החולים קריית שלמה תחת צו שיפוטי ופיקוח של שירות המבחן.

3. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות לערור בענייני מעצר בגלגול שלישי ניתנת רק במקרים המעלים סוגיות בעלות חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת, החורגת מענייני הקונקרטי של המבקש (ראו למשל בש"פ 3391/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-9 (3.5.2011); בש"פ 4885/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.6.2012)). טענותיו של המבקש הן טענות פרטניות שאינן מעלות שאלה משפטית או ציבורית מובהקת החורגת מענייני האישי. אמנם יתכנו מקרים המעלים נסיבות חריגות ומיוחדות, העשויים להצדיק מתן רשות לערור אף אם הם אינם מעוררים שאלה עקרונית החורגת מענייני של המבקש (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011); בש"פ 4202/11 לוקצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2.6.2011)), אולם, לא מצאתי כי נסיבותיו של המקרה דנן הן חריגות ומיוחדות עד כי יש הצדקה למתן רשות ערר.

למעלה מן הצורך, אציין כי המעשים בהם מואשם המבקש, לצד תסקירי שירות המבחן שהוכנו בענייניו, מעידים על רמת מסוכנות גבוהה מצדו כלפי בני משפחתו ומשכך אין גם לגופם של דברים כל הצדקה להתערב בהחלטותיהם של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בענייניו.

אשר על כן, הבקשה נדחית מתוקף הוראת סעיף 53(א1)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

ניתנה היום, כ"ה באדר ב' התשע"ד (27.3.2014).

שׁוֹפֵט
